

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Xaverius Thaumaturgus, Panegyricum Poema

Frizon, Léonard

Burdigalae, 1684

Pars Altera. Xaverius naufragus. Tabul. X. Ter naufragium feci: nocte & die
in profunde maris fui. II. Corinth. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69047](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69047)

PARS CAPITIS POSTERIOR.

*Ter naufragium feci : nocte & die in profundo
maris fui. II. Corinth. XI.*

NON hinc Pauli exponenda mihi sunt naufragia, nec disceptandæ opiniones circa alteram loci istius partem variâ. Sat fuerit, ex communi Patrum Doctorumque interpretatione jactationis in alto, partem utramque competere Xaverio; qui naufragium ter Molucico in mari fecerit; semel in tabula jactatus per triduum, Deo duce & comite enatarit. Quòd si quis fortè miratur eum, quem proximè imperantem ventis & mari spectaverimus, nunc tabulam extremâ spe complexum, miserè cum fluctibus conflictari: miretur idem potiùs naufragum toties Paulum; quem nominassè, laudassè est; atque ita naufragum, navim ut nullam, quæ quidem in Actis legatur Apostolicis, oppugnatam à tempestate defenderit & conservarit.

Homines Deus sibi carissimos cur interdum agitari sinat vexarique acerbissimè, varias idoneasque causas Divinus Orator illâ suâ oris aurei facundiâ in Antiocheni populi concione differuit: quas ferè causas ad hanc ego summam complexionemque revocarim. Suos nimirum famulos exercere adversis Dominus amat, quò splendidius & gratia sua gloriaque colluceat; & ipsorum, qui exercentur, probetur fides, constantia perspiciatur, crescant merita, præmia augeantur. Itaque (alios ut præteream sanctos viros) Paulus, qui morbos passim vel absens levaret fugaretque; nec ab eo tamen, quem dilectum filium appellabat, Timotheo frequentes infirmitates depulit, nec se

ipsum curavit, gravi crebraque, ut est traditum ab antiquis, ægritudine exercitus. Mihi verò ille, a glorians placensque sibi in infirmitatibus, admirabilior videtur, quàm dum alienis corporibus languores doloresque expellebat. Et Xaverius, qui Apostolico spiritu quàm similimus Paulo extitit, & agendo & patiando; ecquid verè judicanti insignior apparet in tabula de naufragio arreptâ fluctuans, quàm naves conservans, ventos refranans, undas tranquillans?

Tempestate ars gubernatoris exploratur: Apostolici vectoris animus naufragio approbatur. Quo tranquillitas experimento navicularii industriam nobilitabit? aut quis, tractandi clavi haud omnino imperitus, facili non perfungatur navigatione, sereno cœlo, aurâ secundâ,

Mitis ubi in morem stagni, placideque paludis

Stenritur æquor aquis?

Sponte suâ raris decurrit, nec; magistri manum peritiamq; magnopere desiderat. Si prospero semper optabilique cursu usus esset Franciscus; quis tantus egregiæ datus virtuti locus esset? Oceano prorsus innoxio, & quasi arridentibus aquis amico & blandiente vehatur Xaverius: utiq; felicem appellaris. Tentari jam sollicitariq; coeptum, à primo tempestatibus motu compescat; aut perturbatum, mox imperiosè componat: fanè potentemagnoveris. At pelagus modò insanâ mole & altitudine in cœlum extollatur; modò in immensam voraginem dehiscens, ad tartarum subsidat: configentibus inter se ventis navigium diripiatur, torqueatur; laceratis velis, antennis malisque fractis, excusso atque abrupto gubernaculo, illidatur syrtibus, aut scopulis impingatur; solutis compagibus dissiliat, comminuatur: ruat Xaverius in mare; fluctibus nando obludans, aut correpto navis fragmine, in littus demum ejiciatur: ac tanto defunctus periculo, repetat eandem aleam; iterum naufragus, vix ad terram evadat: nihilo tamen segnior, mari se rursus comittat; nec tertio naufragio infractus aut retardatus, eodem ardore animi per-

vada & cautes, per vortices procellasque honori Numinis salutique vel gregarii cuiuspiam militis velificetur: tum verò fortem, tum planè studiosum Divinæ gloriæ, tum Christianum heroem jure ac meritò prædicaris.

Hic porrò verissimè aptissimèque accinendum è Salomonia Cantico: *Aque multæ non potuerunt extinguere charitatem.* Immo, si licet ad virtutis laudem transferre Sapientis effatum de prodigio in scelerum pœnam edito: *b Quod enim mirabile erat; in aquâ que omnia extinguit, plus ignis valebat.* Ignis ille cœlestis, Amor Divinus ille, quo æstuabat Xaverius, in medio mari & naufragio acriùs vehementiusque exardescebat: maximè in triduanâ jactatione, cùm tabulæ adhærens in omnem partem versaretur, elatus, depressus, undis sæpe coopertus, charitate fiduciaque divinâ subnixus atque invictus emineret. Huc ego vos, superi beatique Spiritus, & tantæ spectatores miratoresque virtutis, & summi periculi depulsores, neque ad unius duntaxat hominis, sed ad publicæ rei Christianæ defensionem advocarim. En, tot gentium salus unde pendeat! Uno spes Orientis asserculo vertitur & fluitat; vestrumque subsidium, Angeli, & singulorum capitum & populorum Tutelares, quos tam frequenti Xaverius obtestatione solitus est invocare, hîc potissimùm implorat. Aderant vero mortalium immortales Custodes, Divinæ Administri Providentiæ, Cœlestes elementorum Præsides: aderant, & quod perniciosi dæmones, atque hominum, Xaverique in primis, jurati hostes aère marique exitium consciverant, à viro arcebant sanctissimo, sibique conjunctissimo, tum observantiâ peculiari, cultuque assiduo; tum integritate virgineâ, ceterarumque exercitatione nobilissimarum virtutum; ac præsertim eximia charitate, in salutis humanæ ministerio ardentissimè fructuosissimèque occupatâ.

Habes tu, Francisce, quod expetere à Deo solebas in magnis gravibusque periculis, ut ne iis te liberaret, nisi ad majora gravioraque reservaret. Habes dignum animo

b *Sapient. 16.*

tuo

tuo discrimen, ubi in mediâ morte versaris: & adhuc, si quid periculosius acerbiusque esse potest, appetis; *amplius* pro more tuo exoptas. Virtus, ait Orator, in tempestate sævâ quieta est. Xaverii non quieta solum, sed erecta, cœloque affixa, ex uno Dei nutu suspensa. *Mirabiles elationes maris* naufragus contemplatur; mirabilem in administratione rerum, Providentiæque ordine, atque in ipsa vexatione suâ Dominum veneratur; *c ad tenendam propositam spem, quam sicut ancoram habet animæ tutam ac firmam, & incedentem usque ad interiora velaminis.* Nec terram petit, nisi laboris novi gratiâ; ad eas profectò oras ejici cupiens, ubi plurimum Dei Servatoris causâ desudare habeat: se-cumque præclare actum putat, si vel naufragio ad gentem aliquam Christo lucranda perveniat.

c Hebr. 6.

